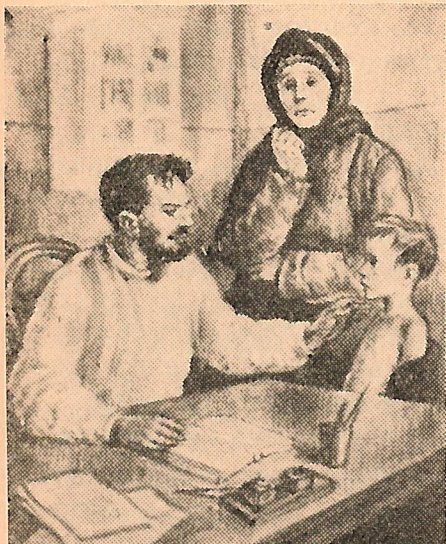

приятелю! Хайде, покажи си ржката!

Панчо вперил очи въ лехена. Видѣ кръвь. Погледна лѣкарската престилка и заплака.

— Ме-е! — облеши му се лѣкарѣтъ. — Глезлю! Мжжъ за женене станалъ, пѣкъ плаче!

Панчо се помжчи да не плаче. Той погледна майка си. Неговиятъ погледъ сякашъ думаше: „Не казвай въ къщи, че съмъ плакалъ въ болницата“.

Лѣкарѣтъ погледна лакѣтъ, понатисна го, въздѣхна, млесна съ устни, после пакъ го натисна.

— Бой заслужавашъ ти, стрино! — каза той. — Защо не го доведе по-рано? Я му по-

гледни ржката! Какво да я правимъ сега?

— Вие по-добре ще знаете, господинъ докторе. . . — въздѣхна жената.

— Господинъ докторе! . . . Подгноила ржката на детето, та сега — господинъ докторе. Какъвъ работникъ ще бжде той безъ ржка?

После лѣкарѣтъ заговори по-меко:

— Слушай, стрино! Мехлеми и капки нѣма да му помогнатъ. Трѣбва да го оставишь въ болницата.

— Щомъ трѣбва, защо да не го оставя, господинъ докторе.

— Тука ще му направимъ операция. А ти, Панчо, остани, — каза лѣкарѣтъ и потупа Панча по рамото. — Нека майка ти си отиде, а ние съ тебе тука ще останемъ. Тука хубаво се живѣе. Ние двама ще отидемъ да ловимъ жълтурки, ще ти покажа лисица. И на гости заедно ще отидемъ. Искашъ ли? А майка ти утре ще дойде да те вземе. Искашъ ли да останешъ?

Панчо попита съ очи майка си.

— Остани, мами, остани! — рече майка му.

— Ще остане, ще остане! — каза лѣкарѣтъ. — Свършено е вече. Азъ ще му покажа жива лисица. На панаира ще